

POSTANOWIENIE

Dnia 22 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie dyscyplinarnej dr n. med. D. M.
ukaranej za przewinienie dyscyplinarne z art. 1 ust. 3 Kodeksu Etyki Lekarskiej w
zw. z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich
po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej w dniu 22 maja 2023 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez jej obrońcę
od orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego
z dnia 23 lutego 2022 r., sygn. akt NSL Rep. 187/OWU/21
utrzymującego w mocy orzeczenie Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] z dnia 9 listopada 2021 r., sygn. akt [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;
2. wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 (dwudziestu) zł obciążyć ukaraną.

UZASADNIENIE

D. M. została obwiniona o to, że w dniu 13.03.2020 r. w gazecie "W." zamieściła artykuł, który zawierał informacje niezgodne z aktualną wiedzą medyczną, czym podważyła zaufanie do zawodu lekarza, naruszając art. 1. ust. 3 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich.

Okręgowy Sąd Lekarski [...] uznał D. M. za winną przewinienia zawodowego popełnionego w sposób opisany we wniosku o ukaranie, stanowiącego naruszenie art. 1 ust. 3 Kodeksu Etyki Lekarskiej w zw. z art. 53 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 1342) i za to na podstawie art. 83 ust.

1 pkt 3 ustawy z dnia 2 grudnia 2009 r. o izbach lekarskich (t.j. Dz. U. 2021, poz. 1342) wymierzył jej karę pieniężną na cel społeczny związany z ochroną zdrowia, tj. na rzecz Fundacji „W.” z siedzibą w W., KRS [...] w wysokości 20.000 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy złotych). Kosztami postępowania w kwocie 794,07 obciążył obwinioną.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wniósł obrońca obwinionej zaskarżając je w całości oraz podnosząc zarzuty:

1. „obrazę przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu tj.:
 1. art. 1 ust. 3 Kodeksu Etyki Lekarskiej (dalej: k.e.l.) w zw. z art. 53 u.i.l., polegającą na ich niewłaściwym zastosowaniu w wyniku błędnej subsumpcji, albowiem niezależnie od podnoszonych uchybień, przy tak ustalonym stanie faktycznym dr n. med. D. M. nie naruszyła przepisu art. 1 ust. 3 k.e.l., a ewentualny zarzut mógłby jedynie dotyczyć naruszenia art. 71 k.e.l.,
 2. art. 1 ust. 3 k.e.l. w zw. z art. 53 u.i.l. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie winy dr n. med. D. M. za czyn popełniony w sposób opisany w komparycji i sentencji orzeczenia, podczas gdy opis czynu nie zawiera znamion strony przedmiotowej przewinienia dyscyplinarnego, co naruszyło prawo do obrony obwinionej,
 3. art. 1 ust 3 k.e.l. w zw. z art. 53 u.i.l. poprzez pominięcie znamion strony podmiotowej zarzucanego obwinionej czynu;
4. obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:
 1. art. 34a § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez nieprzekazanie sprawy rzecznikowi okręgowemu odpowiedzialności zawodowej w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego poprzez przedstawienie dr n.med. D. M. zarzutów zgodnie z art. 72 ust. 2 u.i.l., uznając że pisma kierowane były na poprawny adres, a obwiniona była informowana o treści zarzutów w kolejnych pismach, które

zostały skutecznie doręczone, podczas gdy zarzuty nie zostały skutecznie i prawidłowo przedstawione dr n. med. D. M., albowiem pomimo wskazania przez nią w toku postępowania adresu, przesyłki polecone - w tym zawierające postanowienie o przedstawieniu zarzutów - kierowane były na błędny adres, co w konsekwencji powoduje, że postępowanie wyjaśniające oraz postępowanie sądowe dotknięte jest istotnymi brakami, czym naruszono prawo do obrony obwinionej,

2. art. 67 ust. 1 u.i.l. w zw. z art. 56 ust. 1 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez niedoręczenie dr n. med. D. M. postanowienia z dnia 9 kwietnia 2020 roku o wszczęciu postępowania wyjaśniającego (doręczono je jedynie autorce skargi), podczas gdy rzecznik odpowiedzialności zawodowej niezwłocznie po otrzymaniu informacji wskazującej na możliwość popełnienia przewinienia zawodowego, obowiązany jest wydać postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, które doręcza się stronom, przy czym w rozumieniu art. 56 ust. 1 u.i.l. stroną jest także lekarz którego dotyczy postępowanie, co naruszyło prawo do obrony dr n. med. D. M., a nadto świadczy o powierzchowności i braku obiektywizmu organów prowadzących postępowanie w sprawie,
3. art. 72 ust. 2 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. polegające na nieskutecznym i nieprawidłowym doręczeniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, w konsekwencji ich nieprzedstawieniu dr n. med. D. M., a przy tym dalsze prowadzenie postępowania i ukaranie w/w, podczas gdy zarzuty winny zostać przedstawione osobiście lub doręczone na piśmie wraz z pouczeniami, przy czym rzecznik odpowiedzialności dyscyplinarnej zaniechał przedstawienia zarzutów osobiście, a postanowienie w tym przedmiocie przesłano na błędny adres, pomimo że w protokole z dnia 26 czerwca 2020 roku dr n. med. D. M. wskazała jako miejsce zamieszkania adres pod którym odbiera korespondencję (ul. [...], [...]¹ W.), a pomimo tego dalsza korespondencja kierowana była na adres pod którym w/w nie przebywa, nie odbiera korespondencji, czym naruszono jej prawo do obrony,

4. art. 72 ust. 2 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez uznanie przez Okręgowy Sąd Lekarski, że postanowienia o przedstawieniu zarzutów obwiniona „faktycznie nie odebrała, aczkolwiek pismo było wysyłane pod adresem ujawnionym w Rejestrze Lekarzy, stąd też należy uznać, że jest to prawo obwinionego lekarza do zapoznania się z treścią postanowienia, ale jednocześnie obowiązek, z którego obwiniona nie skorzystała”, a nadto, że „o treści zarzutu obwiniona była informowana w kolejnych pismach procesowych, które zostały skutecznie doręczone”, podczas gdy takie rozumowanie wskazuje na nieprawidłowość przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego jak i postępowania przed Okręgowym Sądem Lekarskim, rażąco narusza prawo do obrony i podstawowe prawa obwinionej jak prawo do rzetelnego sądu, a nadto wskazuje na brak obiektywizmu sądu, albowiem w dniu 26 czerwca 2020 roku obwiniona wprost wskazała adres pod który należy jej doręczać pisma (k.25), pomimo tego pisma - w tym postanowienie o przedstawieniu zarzutów - wysłane było na nieprawidłowy adres, a więc obwiniona nie mogła się zapoznać z jego treścią ani skorzystać z przysługujących jej uprawnień, nadto w żadnym kolejnym piśmie nie ma mowy o treści zarzutu, co wskazuje na błędne rozumowanie sądu, co więcej skutecznie (na poprawny adres) doręczono obwinionej jedynie zawiadomienie o końcowym zaznajomieniu z materiałami sprawy,
5. art. 76 ust. 1 u.i.l. poprzez jego naruszenie i nieukończenie postępowania wyjaśniającego w terminie 6 miesięcy, podczas gdy informacja stanowiąca podstawę wszczęcia postępowania uzyskana została w dniu 27 marca 2020 r. (k. 1), zaś postępowanie w sprawie zostało zakończone 19 marca 2021 r., co naruszyło prawo obwinionej do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki,
6. art. 76 ust. 2 u.i.l. poprzez jego naruszenie i nieuzasadnione wnioskowanie o przedłużenie okresu postępowania wyjaśniającego w dniu 14.10.2020 r. (k.39), oraz 31.12.2020 r. (k.44), podczas gdy przedłużenie okresu postępowania wyjaśniającego winno mieć miejsce jedynie w uzasadnionym przypadku, podczas gdy jak wynika z akt sprawy, pomiędzy okresem 14.10.2020 roku, a 12.02.2021 roku (k.48) nie przeprowadzono jakichkolwiek

czynności procesowych, rzecznik odpowiedzialności zawodowej nie wykazał jakiegokolwiek aktywności co nie tylko narusza prawo strony do rozpoznania sprawy bez zbędnej zwłoki, ale także wskazuje na nierzetelne prowadzenie postępowania, powierzchowne i jedynie iluzoryczne postępowanie wobec dr n. med. D. M.,

7. art. 59 u.i.l. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z dnia 9.11.2021 r. o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków W. Ś., prof. dr hab. J. Ł. i dr n. med. J. N. jako oczywiście zmierzające do przedłużenia postępowania, podczas gdy przeprowadzenie tych dowodów nie zmierzało w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania, w szczególności wobec bezczynności organu prowadzącego postępowanie w okresie od 14.10.2020 roku do 12.02.2020 r., co może świadczyć o braku nierzetelności prowadzonego postępowania sądowego oraz postępowania wyjaśniającego,
8. art. 59 u.i.l. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez oddalenie wniosku dowodowego na podstawie art. 170 § 1 pkt 5, podczas gdy okoliczność, która miała być udowodniona ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne, co miało wpływ na orzeczenie, albowiem wniosku dowodowego nie można oddalić w takim przypadku, a tym samym naruszono prawo do obrony obwinionej,
9. art 59 u.i.l. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku rzecznika odpowiedzialności zawodowej o wezwanie na rozprawę i przesłuchanie w charakterze świadka lek. A. K. i wydania w związku z tym stosownego orzeczenia, podczas gdy we wniosku o ukaranie rzecznik odpowiedzialności zawodowej wnosił o jej wezwanie na rozprawę, na rozprawie nie cofnął tego wniosku dowodowego, co ma wpływ na orzeczenie, albowiem zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, zaniechanie rozpoznania wniosku i wydania w związku z tym stosownego orzeczenia stanowi rażące naruszenie prawa procesowego.

10. przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i wkroczenie w sferę dowolności tych ocen bez dokonania kompleksowej i wzajemnej jego analizy przejawiające się w:

- błędnej ocenie, że treść artykułu jest niezgodna z aktualną wiedzą medyczną, podczas gdy taka ocena nie uwzględnia rzeczywistego stanu wiedzy medycznej w zakresie koronawirusa w okresie powstania artykułu, a nadto sąd oddalił wnioski dowodowe zmierzające do wykazania aktualności wiedzy prezentowanej w artykule w okresie, w którym go sporządzono, ii. błędnej ocenie, iż treść artykułu może wpłynąć negatywnie na postrzeganie stanu lekarskiego, a tym samym podważyć zaufanie do zawodu lekarza, podczas gdy jak wynika z dostępnego materiału dowodowego, polemika z treścią artykułu nastąpiła jedynie ze strony środowiska lekarskiego i to zaledwie przez 31 przedstawicieli zawodu medycznego, nie było przy tym żadnego krytycznego głosu ze strony osób niezwiązanych ze środowiskiem medyczny - pacjentów, tym samym zaufanie do zawodu lekarza nie zostało podważone,
- sprzecznej ocenie, że artykuł sporządzony został przez D. M. występującą jako lekarz, a nie jako pisarka, podczas gdy z oświadczenia W. Ś. (redaktora naczelnego) wynika jednoznacznie okoliczność przeciwna,
- błędne uznanie, że oświadczenie W. Ś. zasługuje na wiarę jedynie w części, podczas gdy brak jest okoliczności pozwalających na jedynie częściowe przyznanie wiarygodności dokumentowi, w szczególności wobec oddalenia wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania tego świadka,
- całkowite pominięcie przy ocenie dowodów fragmentu oświadczenia W. Ś., z którego wynika, że artykuł pojawił się przed ogłoszeniem pandemii i zaniechanie dokonania oceny wiedzy medycznej aktualnej na tamten czas,
- dokonaniu przez sąd oceny, że felieton autorstwa obwinionej prezentuje treści niezgodne z aktualną wiedzą medyczną, podczas gdy sąd nie wskazał,

które dokładnie fragmenty prezentują treści niezgodne z wiedzą medyczną na czas sporządzania artykułu, nie przedstawił w uzasadnieniu dowodów wskazujących na nieaktualność twierdzeń autorki,

- błędnej ocenie, że artykuł neguje potrzebę zaszczepienia się przeciwko COVID-19, a jednocześnie wskazaniu, że „cytaty te świadczą o negatywnym nastawieniu autorki artykułu do zaszczepienia się przeciwko COVID-19”, co ma wpływ na treść orzeczenia, albowiem sąd dokonał nieuprawnionej analizy poglądów obwinionej, czym przekroczył swoje kompetencje i skazał dyscyplinarnie dr n. med. D. M., za dowolnie ustalone i ocenione przez sąd, jej prywatne poglądy, co wskazuje na brak obiektywizmu organu dyscyplinarnego, a przy uwzględnieniu całokształtu uchybień postępowania, wskazuje na pozbawienie obwinionej prawa do rzetelnego i bezstronnego osądu i rozpoznania jej sprawy,

- błędnej ocenie, że dowód w dokumencie w postaci fragmentu doktoratu dr n. med. D. M. nie mają bezpośredniego odniesienia do wywodów zaprezentowanych w artykule z dnia 13 marca 2020 r. podczas gdy treść doktoratu jednoznacznie odnosi się do tez artykułu, które w ocenie sądu świadczą o przewinieniu dyscyplinarnym popełnionym przez obwinioną, na co wskazuje sam sąd w uzasadnieniu orzeczenia („w artykule pojawiają się także sformułowania, które oskarżają przemysł farmaceutyczny o fałszerstwa i o działanie jedynie ukierunkowane na zysk, nieliczące się ze zdrowiem pacjentów, ani ich potrzebami, co podważa zaufanie do zawodu”), a praca doktorska stanowi w istocie element „aktualnej wiedzy medycznej”;

11. niezależnie od powyższych uchybień, rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, która to kara nie tylko nie uwzględnia uprzedniej niekaralności obwinionej, lecz także jest rażąco surowa biorąc pod uwagę katalog kar określonych w art. 83 k.e.l., a także wysokość kary pieniężnej orzeczonej na podstawie art. 85 ust. 1 k.e.l., która to kara orzeczona została w górnej granicy ustawowego zagrożenia.”

Opierając się na przytoczonych wyżej zarzutach skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego.

Naczelny Sąd Lekarski orzeczeniem z dnia 23 lutego 2022 r. utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji, jednocześnie doprecyzowując, iż zamieszczony przez obwinioną lekarkę artykuł nosił tytuł: „[...]”. Kosztami postępowania obciążył obwinioną lekarkę.

Od powyższego orzeczenia obrońca wniósł kasację zaskarżając je w całości oraz podnosząc zarzuty:

1. naruszenia przepisu art. 438 pkt 1a i 2 k.p.k. poprzez rażące naruszenie przepisów prawa polegające na nieuchyleniu przez Naczelny Sąd Lekarski orzeczenia Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] pomimo obrazy przez ten sąd przepisów materialnego oraz przepisów postępowania , w szczególności:
 1. art. 1 ust. 3 kodeksu etyki lekarskiej w zw. z art. 53 u.i.l. poprzez uznanie skazanej za winną deliktu dyscyplinarnego opisanego w zaskarżonych orzeczeniach podczas gdy artykuł opublikowany na łamach „W.” był felietonem D. M. jako pisarki i felietonistki, członkini Z., a zatem nie stanowił deliktu dyscyplinarnego,
 2. art. 1 ust. 3 kodeksu etyki lekarskiej w zw. z art. 53 u.i.l. poprzez uznanie, iż publikacja artykułu związana jest z wykonywaniem przez D. M. zawodu lekarza, podczas gdy z dowodu w postaci oświadczenia redaktora naczelnego gazety (co do którego nie wydano żadnego postanowienia, o czym niżej) wynika, iż to redakcja opatrzyła tekst dopiskiem wskazującym na wykonywanie zawodu lekarza przez autorkę, co narusza prawo do wolności słowa, prezentowania poglądów przez autorkę jako osobę niewystępującą jako specjalista, lekarz,
 3. art. 1 ust. 3 kodeksu etyki lekarskiej w zw. z art. 53 u.i.l. poprzez błędne uznanie, iż tytuł artykułu „[...]” podważał zaufanie do zawodu lekarza, czym wypełniono znamiona przewinienia zawodowego, podczas gdy w

okolicznościach faktycznych w czasie wskazanym w zarzucie, tytuł ten jedynie wskazywał na konieczność spokojnego i rozważnego reagowania na zmiany funkcjonowania w związku z wprowadzeniem stanu epidemii,

4. art. 34a § 1 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez nieprzekazanie sprawy rzecznikowi okręgowemu odpowiedzialności zawodowej w celu uzupełnienia postępowania wyjaśniającego poprzez przedstawienie D. M. zarzutów zgodnie z art. 72 ust. 2 u.i.l., uznając że pisma kierowane były na poprawny adres, a obwiniona była informowana o treści zarzutów w kolejnych pismach, które zostały skutecznie doręczone, podczas gdy zarzuty nie zostały skutecznie i prawidłowo przedstawione D. M., albowiem pomimo wskazania przez nią w toku postępowania adresu (k 25 postępowania wyjaśniającego), przesyłki polecane - w tym zawierające postanowienie o przedstawieniu zarzutów - kierowane były na błędny adres, co w konsekwencji powoduje, że postępowanie wyjaśniające oraz postępowanie sądowe dotknięte jest istotnymi brakami, czym naruszono prawo do obrony obwinionej,
5. art. 67 ust. 1 u.i.l. w zw. z art. 56 ust. 1 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez niedoręczenie D. M. postanowienia z dnia 9 kwietnia 2020 roku o wszczęciu postępowania wyjaśniającego (doręczono je jedynie autorce skargi), podczas gdy rzecznik odpowiedzialności zawodowej niezwłocznie po otrzymaniu informacji wskazującej na możliwość popełnienia przewinienia zawodowego, obowiązany jest wydać postanowienie o wszczęciu postępowania wyjaśniającego, które doręcza się stronom, przy czym w rozumieniu art. 56 ust. 1 u.i.l. stroną jest także lekarz którego dotyczy postępowanie, co naruszyło prawo do obrony D. M., a nadto świadczy o powierzchowności i braku obiektywizmu organów prowadzących postępowanie w sprawie,
6. art. 72 ust. 2 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. polegające na nieskutecznym i nieprawidłowym doręczeniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów, w konsekwencji ich nieprzedstawieniu D. M., a przy tym dalsze prowadzenie postępowania i ukaranie w/w, podczas gdy

zarzuty winny zostać przedstawione osobiście lub doręczone na piśmie wraz z pouczeniami, przy czym rzecznik odpowiedzialności dyscyplinarnej zaniechał przedstawienia zarzutów osobiście, a postanowienie w tym przedmiocie przesłano na błędny adres, pomimo wskazania przez D. M. adresu do doręczeń co znalazło odzwierciedlenie w protokole przesłuchania świadka z 26 czerwca 2020 r., a pomimo tego dalsza korespondencja kierowana była na adres pod którym w/w nie przebywa, nie odbiera korespondencji, czym naruszono jej prawo do obrony,

7. art. 72 ust. 2 u.i.l. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez uznanie przez, że postanowienia o przedstawieniu zarzutów były skutecznie doręczane, albowiem były kierowane na adres umieszczony w Rejestrze Lekarzy, podczas gdy D. M. zawiadomiła organ prowadzący postępowanie o adresie do doręczeń (k.25), co rażąco narusza prawo do obrony i podstawowe prawa obwinionej jak prawo do rzetelnego sądu, albowiem skazana nie mogła się zapoznać z jego treścią ani skorzystać z przysługujących jej uprawnień, nadto w żadnym kolejnym piśmie nie ma mowy o treści zarzutu, co wskazuje na błędne rozumowanie sądu, w szczególności że skutecznie (na poprawny adres) doręczono skazanej jedynie zawiadomienie o końcowym zaznajomieniu z materiałami sprawy,
8. art. 59 u.i.l. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy z dnia 9.11.2021 r. o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków W. Ś., prof. dr hab. J. J. i dr n. med. J. N. jako oczywiście zmierzające do przedłużenia postępowania, podczas gdy dowody te zmierzały m.in. do wykazania braku zawinienia skazanej, a Okręgowy Sąd Lekarski jak i Naczelny Sąd Lekarski zaniechali przeprowadzenia postępowania dowodowego na tę okoliczność, jednocześnie nie wskazując na jakie dowody wskazują na wypełnienie przez skazaną znamion strony podmiotowej,
9. art. 59 u.i.l. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. uniemożliwienie skazanej realizacji prawa do obrony w celu a to poprzez oddalenie przez OSL wniosku dowodowego z 9 listopada 2021 r. na

podstawie art. 170 § 1 pkt 5, podczas gdy okoliczność, która miała być udowodniona, tj. m.in. zgodności twierdzeń skazanej z aktualną wiedzą medyczną, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy zostało popełnione przewinienie dyscyplinarne, co miało wpływ na orzeczenie, albowiem wniosku dowodowego nie można oddalić w takim przypadku, a tym samym naruszono prawo do obrony obwinionej,

10. art. 7 k.p.k. w zw. art 410 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez nieprawidłową ocenę dowodów zgromadzonych w sprawie a nadto wydanie orzeczenia na podstawie dowodu co do którego nie wydano żadnego postanowienia, tj. wniosku dowodowego z dnia 17 marca 2021 r. (data wpływu 18.03.2021 r.) w postaci oświadczenia W. Ś., podczas gdy dowód ten zmierzał do wykazania, iż D. M. będąca autorką artykułu występowała jako felietonistka, pisarka, nie zaś jako lekarz, co doprowadziło do błędnego uznania, iż możliwym jest pociągnięcie do odpowiedzialności zawodowej lekarza, podczas gdy felieton „[...]” nie był związany z wykonywaniem przez skazaną zawodu lekarza i nie był przez nią pisany w ramach wykonywania zawodu,
11. art 59 u.i.l. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. poprzez zaniechanie rozpoznania wniosku rzecznika odpowiedzialności zawodowej o wezwanie na rozprawę i przesłuchanie w charakterze świadka lek. A. K. i wydania w związku z tym stosownego orzeczenia, podczas gdy we wniosku o ukaranie rzecznik odpowiedzialności zawodowej wnosił o jej wezwanie na rozprawę, na rozprawie nie cofnął tego wniosku dowodowego, co ma wpływ na orzeczenie, albowiem zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, zaniechanie rozpoznania wniosku i wydania w związku z tym stosownego orzeczenia stanowi rażące naruszenie prawa procesowego.
12. przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 112 u.i.l. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i wkroczenie w sferę dowolności tych ocen bez dokonania kompleksowej i wzajemnej jego analizy przejawiające się w:

- błędnej ocenie, że treść artykułu jest niezgodna z aktualną wiedzą medyczną, podczas gdy taka ocena nie uwzględnia rzeczywistego stanu wiedzy medycznej w zakresie koronawirusa w okresie objętym zarzutem, a nadto oddaleniem wniosków dowodowych zmierzających do wykazania aktualności wiedzy prezentowanej w artykule w okresie, w którym go sporządzono,
- całkowite pominięcie przy ocenie dowodów fragmentu oświadczenia W. Ś., z którego wynika, że artykuł pojawił się przed ogłoszeniem pandemii i zaniechanie dokonania oceny wiedzy medycznej aktualnej na tamten czas;

13. niezależnie od powyższych uchybień, rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, która to kara nie tylko nie uwzględnia uprzedniej niekaralności obwinionej, lecz także jest rażąco surowa biorąc pod uwagę katalog kar określonych w art. 83 k.e.l., a także wysokość kary pieniężnej orzeczonej na podstawie art. 85 ust. 1 k.e.l., która to kara orzeczona została w górnej granicy ustawowego zagrożenia.

Podnosząc powyższe uchybienia obrońca wniósł o uchylenie orzeczenia Naczelnego Sądu Lekarskiego oraz poprzedzającego je orzeczenia Okręgowego Sądu Lekarskiego [...] i uniewinnienie D. M. od przypisanego jej przewinienia zawodowego, ewentualnie przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Lekarskiemu [...] do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy – Izba Odpowiedzialności Zawodowej zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy okazała się oczywiście bezzasadna, co skutkowało oddaleniem jej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zaakcentować należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego cel stanowi eliminacja z obiegu prawnego orzeczeń

dotkniętych najpoważniejszymi uchybieniami, mogącymi wywrzeć wpływ na treść orzeczenia. Skuteczny zarzut kasacyjny musi więc wskazywać na naruszenie znaczącej rangi, nie może zaś stanowić polemiki z niesatysfakcjonującym strony rozstrzygnięciem sądu drugiej instancji. Z uwagi na wyjątkowy charakter kasacji, strona może ją wnieść jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt II KK 58/18).

Podniesiony w niniejszej sprawie zarzuty kasacyjne, stanowiące powielenie zarzutów apelacyjnych, mają charakter polemiczny, albowiem sprowadzają się w istocie do krytyki przyjętego przez sąd odwoławczy stanowiska co do zarzutów podniesionych w apelacji. Samo zaś kontestowanie przez autora kasacji dokonanej przez sąd drugiej instancji oceny co do zasadności zarzutu sformułowanego w apelacji, nie może doprowadzić do uwzględnienia wniesionej kasacji. Sąd *ad quem* w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób wyczerpujący i trafny rozważył podniesione przez obrońcę zarzuty apelacyjne oraz stwierdził, że nie zasługują na uwzględnienie. W tym stanie rzeczy oczywiście chybiony jest zarzut kasacyjny obrońcy rażącego naruszenia przepisu art. 438 pkt 1a i 2 k.p.k., albowiem taki zarzut może być skuteczny w sytuacji stwierdzenia przez sąd odwoławczy uchybień określonych w tym przepisie i mimo tego utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy, wbrew zawartemu w nim nakazowi uchylenia lub zmiany orzeczenia, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Nadzwyczajny środek odwoławczy, jakim jest kasacja, zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. wniesiony może być jedynie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Podkreślić przy tym należy, że postępowanie kasacyjne nie jest postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację, nie dokonuje kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 2019 r., sygn. akt III KK 247/18). Powielenie w kasacji argumentacji przedstawionej wcześniej w zwykłym środku odwoławczym może być skuteczne jedynie wtedy, gdy sąd odwoławczy nie

rozpoznał należycie wszystkich zarzutów apelacyjnych i nie odniósł się do nich w uzasadnieniu swojego orzeczenia zgodnie z dyspozycją art. 457 § 3 k.p.k. Nie jest natomiast funkcją kontroli kasacyjnej ponowne, dublujące niejako kontrolę apelacyjną, rozpoznanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2010 r., sygn. akt IV KK 89/10).

Konkludując, treść kasacji wywiedzionej w niniejszej sprawie przez obrońcę pozwoliła uznać ją za oczywiście bezzasadną – i w konsekwencji oddalić na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k. Poza podniesionym zarzutem naruszenia art. art. 438 pkt 1a i 2 k.p.k., skarżący zmierzał również de facto do wykazania zasadności swojego stanowiska na temat rażącej niewspółmierności kary, co w toku postępowania kasacyjnego – wobec brzmienia art. 523 § 1 k.p.k. – uznać należy za zabieg niedopuszczalny.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[M. T.]

[ł.n]